

Денчо Марчевски.

Народни будители

Много дни се изминаха, откакъ отецъ Паисий бѣ напусналъ Света гора. Болестъ го мжчеше, но той не искаше да ѝ се вдаде. Само притискаше къмъ сърдцето си скритата подъ расото книжка, която бѣ написалъ за народа, за царетѣ и за светцитѣ български и молѣше Бога да продължи днитѣ му, за да довърши започнатото дѣло.

— Нося ви блага вестъ, — говорѣше той на свещеници и монаси. — Нашитѣ братя българи не могатъ да се радватъ на Божието слънце, защото сълзи премрежватъ очитѣ имъ! Не могатъ да насладятъ душиѣ си съ Божиата правда, защото търговци сж влѣзли въ храма Господенъ и грабятъ безмилостно! Прочетете тази книжка, препишете я и дайте я на други да я препишатъ! Тя ще ви покаже, какви сж българитѣ, преди да ги поробятъ турци и гърци.

Огнено бѣше словото на отца Паисия, но малцина можеха да го чуятъ и още по-малко бѣха ония Божии служители, които можеха съ жаръ да подемаѣтъ великото дѣло за народно възкресение. Затова и толкова голѣма бѣ радостъта на монаха, когато се научи, че въ Котелъ ще намѣри оногова, когото търсѣше.

Бѣше късна есенъ на 1764 година. Презъ едно мъгливо утро отецъ Паисий уморено влачеше подбити нозе къмъ покрайнинитѣ на Котелъ. Сремнаха го двама